

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CXLIV. — Wydana i rozesłana dnia 6. sierpnia 1918.

Treść: (M 289.—291.) 289. Rozporządzenie o dalszych ulgach w spłaceniu zaległych procentów od wierzytelności intabulowanych tudzież zaległych podatków i danin publicznych. — 290. Rozporządzenie, którem zmienia się częściowo rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 12. maja 1918, w sprawie uregulowania obrotu świeżymi owocami. — 291. Rozporządzenie, w sprawie obrotu piwem.

289.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31. lipca 1918

o dalszych ulgach w spłaceniu zaległych procentów od wierzytelności intabulowanych tudzież zaległych podatków i danin publicznych.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zmienia się rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 9. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 206, o ulgach w spłaceniu zaległych procentów od wierzytelności intabulowanych tudzież zaległych podatków i danin publicznych ze skutecznością od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, jak następuje:

1. W artykule I, artykule VI, § 1., i w artykule XII, ustęp 1., należy wstawić w miejsce daty „1. lipca 1919“ datę „1. lipca 1920“, a w artykule II, ustęp 1., artykule V, ustęp 1., i w artykule VI, § 2., ustęp 1., i w § 4., ustęp 1., w miejsce daty „30. czerwca 1919“ datę „30. czerwca 1920“.

2. W artykule I, ustęp 1., artykule VI, § 1., i w artykule XII, ustęp 1., należy zastąpić słowa „sześć lat“ słowami „siedem lat“, w artykule III, ustęp 2., słowa „za 5½ lat“ słowami „za 6½ lat“ i w artykule VII słowo „sześciokrotnej“ słowem „siedmiokrotnej“.

Ma zatem opiewać:

Artykuł I.

W razie udzielenia przed dniem 1. lipca 1920 przybicia nieruchomości przymusowo sprzedanej, odsetki i inne powtarzające się należności uboczne (dodatki na zarząd itp.) od wierzytelności, w których dochodzeniu lub ściągnięciu wierzytelności doznał przeszkody na mocy postanowień rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178, korzystają z równego pierwszeństwa z kapitałem (§ 216., ustęp 2. o. e.), o ile nie zalegają dłużej niż siedem lat przed dniem udzielenia przybicia. Jednakże z tego pierwszeństwa nie korzystają odsetki i należności uboczne, które już w czasie zajścia przeszkody, wymienionej w § 3. powołanego rozporządzenia cesarskiego, zalegały dłużej, niż trzy lata.

Artykuł II., ustęp 1.

(1) Jeżeli osoby, wymienione w ustępie 2., wskutek wypadków wojennych nie były w stanie zapłacić w terminie procentów od intabulowanej wierzytelności, może sąd aż do dnia 30. czerwca 1920 włącznie pozwolić tym osobom na ich wniossek, aby zaległe odsetki i inne powtarzające się należności uboczne przemieniono na wierzytelność kapitałową (kapitał odsetkowy) i aby dla niej zaintabulowano prawo zastawu z pierwszeństwem równem temu, jakie ma wierzytelność główna.

Artykuł III, ustęp 2.

(2) Nawet wówczas, gdy powtórnie pozwala się na przemianę zaległych odsetek i należyci ubocznych tej samej wierzytelności, kapitał odsetkowy nie powinien przewyższać sumy zaległości w odsetkach i należyciach ubocznych za 6½ lat.

Artykuł V, ustęp 1.

(1) Na wniosek wierzyciela, który na podstawie przepisu prawa, orzeczenia sędziowskiego albo z innego powodu wskutek wojny doznał przeszkody w dochodzeniu lub ściągnięciu wierzytelności hipotecznie zabezpieczonej, może sąd aż do dnia 30. czerwca 1920 włącznie dozwolić, aby zaległe odsetki i inne powtarzające się należyci uboczne przemieniono na wierzytelność kapitałową (kapitał odsetkowy) i aby dla niej zainstabulowano prawo zastawu z pierwszeństwem, równem temu, jakie ma główna wierzytelność. Jeżeli prawo własności zastawionej nieruchomości przysługuje spólnie małżonkom, to wniosek może być rozszerzony na oboje małżonków, chociaż przeszkoda zachodziła tylko u jednego z nich.

Artykuł VI, § 1.

W razie udzielenia przed dniem 1. lipca 1920 przybicia przymusowo sprzedanej nieruchomości, korzystają z równego pierwszeństwa z kapitałem (§ 216., ustęp 2. o. e.) odsetki i inne powtarzające się należyci uboczne (dodatki na zarząd itp.), które nie zalegają dłużej niż siedem lat przed dniem dokonania przybicia. Z tego pierwszeństwa nie korzystają jednak odsetki i należyci uboczne, które w dniu 1. sierpnia 1914 zalegały już dłużej niż trzy lata.

Artykuł VI, § 2., ustęp 1.

(1) Do dnia 30. czerwca 1920 włącznie można zaległe odsetki i inne powtarzające się należyci uboczne hipotecznie zabezpieczonej wierzytelności przemienić na podstawie umowy stron na wierzytelność kapitałową (kapitał odsetkowy) i dla niej zainstabulować prawo zastawu z pierwszeństwem, równem temu, jakie ma wierzytelność główna. Postanowienie to nie ma zastosowania do odsetek i należyci ubocznych, które w dniu 1. sierpnia 1914 zalegały już dłużej niż trzy lata.

Artykuł VI, § 4., ustęp 1.

(1) Jeżeli dłużnik wskutek wypadków wojennych nie mógł zapłacić w terminie odsetek od instabulowanej wierzytelności, może sąd aż do dnia 30. czerwca 1920 włącznie na wniosek dłużnika lub wierzyciela pozwolić, aby zaległe odsetki i inne powtarzające się należyci uboczne przemieniono na wierzytelność kapitałową (kapitał odsetkowy) i aby dla niej zainstabulowano prawo zastawu

z pierwszeństwem równem temu, jakie ma wierzytelność główna. Przepis ten nie ma zastosowania do odsetek i należyci ubocznych, które w dniu 1. sierpnia 1914 zalegały dłużej niż trzy lata.

Artykuł VII.

Obok kwoty kapitałowej kapitału odsetkowego można przekazać z ceny licytacyjnej za nieruchomość zaległe odsetki i inne powtarzające się należyci uboczne, przypadające od wierzytelności głównej i od zaległych kwot kapitałowych, przemienionych na nową wierzytelność kapitałową, dalej od kapitału odsetkowego tylko w takiej kwocie, aby te odsetki i należyci uboczne razem z niespłaconą resztą kapitału odsetkowego nie przekraczały siedmioletniej wysokości rocznych odsetek i należyci ubocznych od kwoty wierzytelności głównej, która była instabulowana w czasie wpisania prawa zastawu dla kapitału odsetkowego.

Artykuł XII, ustęp 1.

(1) Jeżeli wedle powyższych postanowień zachodzą warunki, pod którymi z ceny licytacyjnej danej nieruchomości można przekazać więcej niż trzyletnie zaległości w odsetkach z pierwszeństwem wierzytelności głównej, albo jeżeli zaległości odsetkowe przemieniono na kapitał odsetkowy z prawem zastawu, mającym pierwszeństwo wierzytelności głównej, w takich razach z ceny licytacyjnej danej nieruchomości należy przekazać podatki przypadające z tej nieruchomości, włącznie z podatkiem zarobkowym (§§ 76., ustęp 1., i 123. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220), razem z dodatkami, należyci od przeniesienia własności i inne z tej nieruchomości przypadające daniny publiczne, które według obowiązujących przepisów mają ustawowe prawo zastawu lub prawo pierwszeństwa, tudzież odsetki zwłoki od tych podatków i danin z pierwszeństwem zastrzeżonym w § 216., ustęp 1., l. 2 o. e., o ile one nie zalegają dłużej niż siedem lat od dnia udzielenia przybicia i jeżeli przybicia udzielono przed dniem 1. lipca 1920. Przy należyciach od przeniesienia własności wystarcza, jeżeli ostatni krok egzekucyjny w celu ściągnięcia należyci przedsięwzięto nie wcześniej, niż siedem lat przed dniem przybicia, chociażby po upływie czasu, do którego prawo pierwszeństwa zresztą jest ograniczone.

Hussarek wlr.

Bauhans wlr.

Homann wlr.

Czapp wlr.

Wieser wlr.

Paul wlr.

Gatunki wlr.

Mataja wlr.

Schauer wlr.

Wimmer wlr.

Horbaczewski wlr.

Silva-Tarouca wlr.

Gayer wlr.

Madeyski wlr.

290.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem kolei żelaznych z dnia 1. sierpnia 1918.

którem zmienia się częściowo rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 12. maja 1918. Dz. u. p. Nr. 270, w sprawie uregulowania obrotu świeżymi owocami.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917. Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się:

Artykuł I.

Zmienia się § 3., punkt 1., rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 12. maja 1918, Dz. u. p. Nr. 170; opiewa on obecnie jak następuje:

1. Posyłki świeżych owoców (§ 1.) — z wyjątkiem czereśni, wiszeń, brzoskwiń, aprykoz (morel) i jagód oraz tutejszokrajowych owoców południowych — w ilościach po 20 kg lub więcej wolno tylko wtedy oddawać do przewozu kolejom żelaznym i przedsiębiorstwom żeglugi parowej i im do przewozu przyjmować, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez właściwe biuro (punkt 5.) według formularza, wydrukowanego w dodatku. Formularze te można otrzymać w biurze jarzyn i owoców Urzędu dla wyżywienia ludności i w jego biurach krajowych.

Począwszy od dnia 1. października podlegają przesyłki świeżych owoców (z wyjątkiem rodzajów, wymienionych w ustępie 1.) w razie ich przewozu kolejami żelaznymi lub przez przedsiębiorstwa żeglugi parowej obowiązkowi poświadczeń przewozowych bez względu na wysokość wagi.

Artykuł II.

Zmienia się § 3., punkt 4., rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 12. maja 1918, Dz. u. p. Nr. 170; opiewa on obecnie jak następuje:

4. Do przewozu owoców (§ 1.) — z wyjątkiem czereśni, wiszeń, brzoskwiń, aprykoz (morel) i jagód oraz owoców południowych — statkami wodnymi (zagłowcem, czółnem, łodzią, tratwą itp.) wymaganem jest pisemne zezwolenie, udzielone przez właściwe biuro (punkt 5.). Takiego samego zezwolenia potrzeba, jeśli wywozi się owoce (z wyjątkiem, wymienionych rodzajów)

furami z obszaru administracyjnego politycznej władzy krajowej.

Do przesyłek owoców statkami wodnymi albo furami do obszaru, leżącego poza granicami, w których obowiązuje niniejsze rozporządzenie, potrzeba bez względu na rodzaj owoców również pisemnego zezwolenia właściwego biura (punkt 5.).

Artykuł III.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 10. sierpnia 1918.

Rauhans wlr.

Paul wlr.

291.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 3. sierpnia 1918,

w sprawie obrotu piwem.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917. Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się wyrobu brzezki piwnej o zawartości wyciągu, wyższej niż 6.5 stopni cukromierza.

Przepisowi temu czyni się zadość, jeżeli brzezka piwna przy urzędowym badaniu na basenie chłodzącym nie wykazuje więcej niż 6.5 a przy urzędowym badaniu zapomocą przyrządu kontrolno-mierniczego do brzezki piwnej albo na podstawie oznaczenia karbnikiem w pauwi nie więcej niż 6 stopni cukromierza.

Przekroczenie dozwolonej zawartości wyciągu co najwyżej o 0.5 stopni cukromierza jest dopuszczalne.

§ 2.

Wyższostopniową brzezkę piwną wolno wyrabiać tylko na podstawie zezwoleń, udzielanych przez Urząd dla wyżywienia ludności od przypadku do przypadku dla szczególnych celów.

Jeżeli piwa, wyrobionego na podstawie takiego zezwolenia, nie użyto na cel wymieniony w udzielonym zezwoleniu, w takim razie należy je rozcieńczyć piwem z brzeczki słabszych stopni w ten sposób, aby gotowe piwo nie przekraczało normalnej zawartości brzezki o wyciągu w wysokości 7 stopni cukromierza.

§ 3.

Przy piwie, wyrobionem po myśli § 1. odróżnia się dwa gatunki, a mianowicie piwo o zawartości wyciągu w wysokości 4 stopni cukromierza i powyżej oznacza się jako gatunek 1, a piwo o zawartości wyciągu niższej niż 4 stopnie cukromierza jako gatunek 2.

§ 4.

Browary są obowiązane uwidaczniać dokładnie na beczkach i w fakturach obok pochodzenia (browaru) gatunek (§ 3.) piwa, przez nie wyrobionego i sprzedanego, względnie, jeśli chodzi o sprzedaż surogatu piwa, wyrobionego po myśli rozporządzenia Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i handlu, tudzież z Urzędem dla wyżywienia ludności z dnia 28. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 320, jakoś tego surogatu piwa.

Te same postanowienia obowiązują także przy sporządzaniu faktur, dotyczących sprzedaży piwa flaszkowego. Dokładne podanie pochodzenia (browaru) i ceny przy piwie flaszkowym przepisaniem jest tylko w tych przypadkach, w których sprzedaje się piwo to po cenie wyższej od unormowanej każdorazem dla jednostajnego piwa flaszkowego o zawartości wyciągu 4 do 6½ procent (biorąc za podstawę brzecką normalną).

§ 5.

W gospodach, szynkach i jadłodajniach, oraz w zakładach wszelkiego rodzaju, w których podaje się piwo albo surogat piwa do picia, nie wolno podawać równocześnie piwa i surogatu piwa; taksamo nie wolno podawać w tym samym czasie różnych gatunków piwa albo surogatu piwa.

Przedsiębiorstwa szynkarskie obowiązane są uwidaczniać rodzaj, gatunek, cenę tudzież pocho-

dzenie (browar) napoju (piwa albo surogatu piwa), jaki każdorazem szynkują, we wszystkich ubikacjach przedsiębiorstwa szynkarskiego w ten sposób, ażeby ogłoszenia te były dokładnie widoczne nie tylko we wszystkich ubikacjach szynkarskich, w których wydaje się piwo albo surogat piwa, lecz także z ulicy.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za przekroczenia zarządzeń, wydanych na podstawie jego, będą karali władze polityczne I instancji grzywną do 20.000 K albo aresztem do 6 miesięcy, o ile czyn nie podlega według istniejących ustaw cięższej karze.

W razie ukarania można orzec także utratę uprawnień przemysłowego na zawsze albo na czas oznaczony.

Orzeczeniem karnem można orzec na rzecz państwa również przepadek piwa względnie surogatów piwa, do których odnosi się czyn karygodny, albo przepadek ceny sprzedaży.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 10. sierpnia 1918; równocześnie uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 8. września 1916, Dz. u. p. Nr. 299, w sprawie ograniczenia wyszynku piwa i rozporządzenie z dnia 15. września 1917, Dz. u. p. Nr. 379, w sprawie wyrobu piwa z niskostopniowej brzeckki.

Homann wlr.

Wimmer wlr.

Wieser wlr.

Paul wlr.

Gayer wlr.